

De Wildenborcher

Maart 2010

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink 55 67 48 - wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke 55 65 12 - reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel 55 65 33 - info@luciebartel.nl
Julia van Ditshuizen 51 86 04 - hugojulia@hetnet.nl
Mariska van Ditshuizen 55 44 21 - mariskavanditshuizen@hotmail.com

Inzenden Copy vóór 1 mei 2010

Naar wiltwess@hetnet.nl
Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Uw bijdrage voor de Wildenborcher is van harte welkom op bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

"Beste buurtgenoten"

De eerste Wildenborcher van 2010 ligt weer voor u. Wat hebben we veel mooie sneeuwdagen gehad. Buiten kon er niet zoveel ondernomen worden, de Wildenborcher had er vast profijt van, want in de eerste week van februari kwamen extra lange inzendingen binnen. Reinier heeft veel handigheid om alles binnen het vastgesteld aantal bladzijden te plaatsen, maar deze keer moesten we toch wat inkorten en doorschuiven naar het volgende nummer.

De midwinterwandeling in de sneeuw met een iets langere route. In dezelfde week was de nieuwjaarsreceptie, waarbij de sneeuw en gladheid de Wildenborchers niet weerhielden om te komen. Elkaar ontmoeten, daarvoor hebben we de Kapel. Het toneel zorgde twee avonden voor een volle zaal. Over al deze activiteiten leest u sfeervolle verslagen waardoor u nog eens kunt nagenieten. Johan zorgde voor de foto's. Gesprekken over de opgehangen foto's, die waren er volop. Lucie zette haar gesprek met Jan Lindenschot later nog voort om u te laten lezen hoe het ooit hier was. "Als je je geschiedenis kent ga je meer zien en krijg je interesse voor je omgeving", schrijft ze. Tradities, daar leest u in diverse verhalen iets over. Vooral het Oranjefeest wordt genoemd. Frieda geeft in het interview aan dat ze dit de belangrijkste traditie van hier vindt. Zij is de eerste die door Mariska en Julia geïnterviewd werd in de nieuwe rubriek "WIE VOLGT...?" In de introductie vooraf staat hoe dit in z'n werk gaat.

Zelfs een recept, kan een traditie worden. Marjo's familie had de traditie om elk jaar rond Pasen iets met veel eieren klaar te maken. Dit is de laatste keer dat er een inzending van Marjo is.

Dit jaar is het 65 jaar geleden dat de Tweede Wereldoorlog ten einde was. Herinneringen aan 1940-1945 laten zich niet uitwissen. U leest over enkelen, we denken aan allen die de oorlog niet overleefden. "Blijf gedenken, vergeet het nooit".

Marianne schrijft over het afscheid van 't Hooge Vonder, het huis op de grens van Vorden en Lochem, in de bocht van de Wildenborchseweg. Er wordt nieuw gebouwd. Sanne beleeft al zoveel, ze zal de komende tijd heel wat veranderingen meemaken.

De tuin in het voorjaar! Aad van de Kamer geeft een aantal nuttige tips om de planten nog meer groeikans te geven, zelfs een tweede bloei van vaste planten is mogelijk. Om alle plant- en diersoorten te behouden is onze oplettendheid wel nodig. We verwijzen naar de website van "2010 Het internationaal jaar van de biodiversiteit". Genieten van een grote tuin, dat kan op 23 en 24 mei op de open tuindagen van Kasteel De Wildenborch. Jennine schrijft erover. Het kleurenpalet Achterhoek zal de dagen nog wat extra's geven. Er worden zelfs schilderstukken geveild!

Op de foto in het lijstje ziet u mevr. Jantjen Eggink, 90 jaar en heel vitaal. Joyce mailde naar "Postvak in" . Kinderpraat staat als bladvulling. En de november bijeenkomst van de WVC met een verrassende titel door Liesbeth. Let u op de agenda achter in dit blad? Daar staat ook de fietstocht in mei vermeld.

We wensen u veel leesplezier.
Met dank aan allen die een bijdrage leverden,
Namens de redactie, Joke Wiltink.

PS.

We bedanken Marjo voor alle bijdragen voor de Wildenborcher. Niet alleen het recept, maar vooral ook het verhaal er omheen maakte steeds dat jouw inzendingen bijzonder waren. Dank daarvoor. Marjo, we wensen je toe dat de tijd, die je nog gegeven wordt, goed mag zijn. Voor jou samen met Ben, kinderen en je kleindochtertje Heiley.

Ben schrijft ons begin februari:

"Marjo ligt inmiddels de hele dag in bed in de kamer en geniet van het uitzicht, de reeën, fazanten, vogels, hazen. Ze is heel erg moe maar heeft gelukkig geen pijn. Een lieve en hartelijke groet van haar en ze wenst jullie veel succes en vooral plezier met de Wildenborcher"

19 febr. 2010.

Ter introductie: *Wie volgt...?*

Vanuit de redactie van De Wildenborcher proberen we wat nieuws op te zetten gericht op inwoners van De Wildenborch, of mensen die voorheen woonachtig waren in De Wildenborch, danwel er veel mee te maken hebben (gehad). Het betreft een soort doorgeefpen, maar dan in de vorm van een interview. Wij hebben deze "doorgeefpen" de naam *Wie volgt...?* gegeven.

Wat is de bedoeling en hoe gaat het in zijn werk?

Voor de eerste *Wie volgt...?* hebben we contact opgenomen met Frieda te Lindert. We hebben haar geïnterviewd en haar gevraagd wie de volgende persoon voor *Wie volgt...?* mag zijn. Aan haar was het ook om de eerste vraag te bedenken voor de volgende persoon.

Voordat het interview wordt gepubliceerd heeft de geïnterviewde inzicht in de uitwerking ervan en wordt de volgende aangewezen persoon alvast op de hoogte gesteld. De bedoeling is dat wij 2 keer per jaar *Wie volgt...?* publiceren.

Onze eerste *Wie volgt...?* met Frieda te Lindert in dit nummer van De Wilderborcher. Bent u ook benieuwd *Wie er volgt...?*

Julia en Mariska

Wie volgt...?

Naam:	Frieda te Lindert
Adres:	Vordenseweg 15, Barchem
Leeftijd:	64 jaar
Verliefd, verloofd, getrouwd:	getrouwd met Harry in 1968.
Kinderen/kleinkinderen:	2 zoons, Paul en Roy, 1 kleinzoon Dean en een tweeling op komst!

De meeste lezers zullen het wel weten, maar hoe ben je in de Wildenborch terechtgekomen?

Ik ben hier geboren, dit is mijn ouderlijk huis. Ik ben maar 2,5 jaar weggeweest, toen heb ik gewoond in het huis waar nu de familie Ezerman woont, aan de Wildenborchseweg. Dit kwam omdat er nog broers/zussen thuis woonden en er geen plek was voor Harry en mij. Toen alle kinderen uit huis waren is de woning opgedeeld en zijn wij in het ene en mijn ouders in het andere gedeelte gaan wonen. Ik werkte toen bij de Albert Heijn in Lochem. Tijdens een personeelsfeest in Zwolle heb ik Harry leren kennen. Hij werkte bij de AH in Doetinchem. Zijn ouders hadden thuis een kruidenierszaak en het was de bedoeling dat hij deze zou gaan overnemen. Dit is niet doorgegaan omdat ik het niet zag zitten om in Gaanderen te gaan wonen. Harry is toen naar Barchem gekomen en wilde hier niet meer weg! We zijn getrouwd in 1968 en kregen twee zoons, Paul en Roy. Toen ben ik gestopt met werken. Ik was kok op Kasteel De Wildenborch. Als kind keek ik tijdens het Oranjefeest al via het souterrain in de keuken en dacht: "daar wil ik later werken". Toen ik 19 jaar was vroegen ze iemand op het Kasteel in de keuken, daar ben ik toen op afgestapt en aangenomen. Ik kookte 's middags voor het personeel en 's avonds voor de heer en mevrouw Staring. Ik had geen opleiding tot kok gevolgd, maar kookte op gevoel. Zo moest ik ook wild klaarmaken. De hazen hingen al een week in de kelder en stonken verschrikkelijk! Ik maakte ze klaar en dan was het toch ontzettend lekker. Ook verzorgde ik de diners als er gasten waren. Dit waren vaak belangrijke gasten zoals ambassadeurs en leden van het Koninklijk Huis. Zij kwamen soms in de keuken kijken en pakten dan spontaan een theedoek om te helpen afdrogen. Zo werd ik gevraagd om ook op andere kastelen te komen koken. Later heb ik nog 10 jaar bij 't Pantoffeltje gewerkt en zeven jaar bij de Wildenborcherhof. Twee jaar geleden ben ik hier gestopt omdat het te zwaar werd. Altijd sjouwen met grote, zware pannen en de stress om alles op tijd af te hebben. Maar, ik kan met trots zeggen dat ik nog nooit te laat ben geweest met een buffet! Door terug te rekenen maakte ik een lijstje waarop de tijden stonden wanneer ik met welk gerecht moest beginnen te bereiden zodat ik uiteindelijk alles tegelijk klaar had.

Het is het jaar van de tradities. Aan welke tradities in de Wildenborch hecht jij veel waarde?

Zonder aarzelen: het Oranjefeest. Het bestaat al heel lang en is een soort reünie van nieuwkomers en Wildenborchers die hier al lang wonen.

Zeker nu de school dicht is. Daarnaast vind ik de Kapel zelf een soort van traditie met alles wat hier georganiseerd wordt, zoals bijvoorbeeld de Staringavonden, nieuwjaarsreceptie, fietstocht, winterwandeling en het toneel.

Nu de Kapel toch genoemd is, wat doe je allemaal wat met de Kapel te maken heeft?

Ik ben voorzitter van de Kapelcommissie. We hebben allemaal vaste taken en zijn goed op elkaar ingespeeld. De organisatie van de activiteiten verloopt hierdoor soepel, maar op de dag zelf zijn we de hele dag in touw, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat.

De verhuur verliep eerst via Wezinkhof, maar die zijn ermee gestopt. Dit doe ik nu zelf. Het is wat afgenomen, maar dat komt doordat we sinds de nieuwbouw slechts verhuren aan Wildenborchers en aanverwanten.

De Kapel heeft De Parel van Vorden toegekend gekregen, hoe is dit ontstaan?

De Werkgroep Leefbaarheid Vorden bestaat uit 9 mensen en die kennen de Parel van Vorden toe. De prijs gaat meestal naar gebouwen, maar in dit geval naar alle vrijwilligers die geholpen hebben bij de bouw van de nieuwe Kapel. Dit kwam omdat ze de inzet van de Wildenborchse gemeenschap enorm waardeerden, niet omdat ze het gebouw zo mooi vonden. Hiermee hebben we een hele unieke Parel van Vorden ontvangen. De Werkgroep beoordeelt een gebouw normaal gesproken voornamelijk op authenticiteit, terwijl wij bijvoorbeeld gebruik hebben gemaakt van kunststof materialen. Het bordje dat we als herinnering kregen was echter ook van kunststof...! Ik kon het dan ook niet laten om dit tijdens mijn speech nog even aan te halen.

De voorstellingen van T.A.O. zijn alweer een tijdje achter de rug, hoe is het verlopen?

Het is allemaal prima verlopen. De voorstelling zou eigenlijk al afgelopen voorjaar plaatsvinden, maar is wegens gezondheidsredenen uitgesteld tot november. De laatste weken van de voorbereiding zijn heel hectisch. Er moet dan nog veel gebeuren en de druk is hoog. Het is soms moeilijk om twee keer per week bij elkaar te komen. Ik kan me van vroeger herinneren dat we twee keer per jaar een uitvoering hadden waarvoor we standaard twee keer per week moesten oefenen, maar in deze tijd is dat niet meer haalbaar.

Wie zoekt het stuk uit?

Ik zoek zelf het stuk uit. Het moet een blijspel in dialect zijn en het moet passen bij het aantal spelers. Ik laat een stuk of 10 boekjes komen en dan zoek ik de meest geschikte uit. We gaan dan bij elkaar zitten en lezen samen het stuk door. Daarna gaan we repeteren op het toneel. Eerst met het boekje in de hand en daarna zonder. Zo komt het stuk tot stand.

We hoorden in de wandelgangen dat je een strenge regisseuse bent?

In het verleden moest ik weleens streng zijn, tegenwoordig is dit niet meer zo vaak nodig. Dit moet soms omdat de spelers dan hun tekst niet goed kennen en dat speelt niet prettig. Eigenlijk zouden ze de tekst al moeten kennen voor de eerste repetitie.

Je kunt nog zo zenuwachtig zijn, als je je rol goed kent zul je het toch goed spelen. Toen ik zelf nog meedeed stond ik met de deurkruk in de hand voordat ik op moest en kon alleen maar denken "ik doe dit nooit meer". Eenmaal op de planken speelde ik mijn rol en had ik geen last meer van zenuwen. Dit omdat ik mijn tekst altijd goed kende. Ik heb zelfs een keer in de zomer mijn tekst al uit het hoofd geleerd zodat ik het hele stuk al kende voordat de repetities begonnen waren!

Je hebt al eens in de Wildenborcher gestaan met je hobby, nl. boetseren. Daarnaast zien we hier prachtige schilderijen hangen en je hebt een grote, mooie tuin. Hoe maak je hier tijd voor naast al je andere activiteiten?

Vroeger deed ik dit alles naast mijn werk en nu kom ik soms tijd tekort! Gelukkig helpt Harry mij in de tuin, hoewel dit geen hobby van hem is. Bladharken en snoeien zijn de dingen die hij doet, de rest doe ikzelf.

Je bent oma van een kleinzoon en wordt nu ook oma van een tweeling, hoe vind je dit? En wat voor soort oma ben je?

Prachtig! Niet verwacht dat het zo bijzonder zou zijn. Ik kon me er niets bij voorstellen. Ik ben een buitenoma. Mijn zoon en zijn gezin hebben een tijd bij ons gewoond en toen nam ik Dean vaak mee de tuin in. Al spelend de natuur leren kennen. Ik leerde hem de namen van de bloemen en hij pikte dit heel snel op. Zo heeft Jurrie (Frieda's zus red.) hem geleerd welke bloem het *hemdekneupke* wordt genoemd. Hij kan dit zo prachtig in het "plat" zeggen!

De tweeling wordt verwacht in april. Uit onderzoeken is al gebleken dat het gaat om een jongetje en een meisje. Hoewel het voor mijn zoon en schoondochter eerst schrikken was, zijn ze er nu erg blij mee.

Met wie zou je een dag willen ruilen?

Met een hele beroemde kok in een groot hotel of een sterrenrestaurant. Ik zou graag eens een kijkje willen nemen in hun keuken, hoe het er daar aan toe gaat.

Waar heb je een hekel aan?

Strijken en eigenlijk de gehele huishouding. Dit is een noodzakelijk kwaad. Verder heb ik een hekel aan oneerlijkheid. Aan gekonkel achter iemands rug om. Spreek dingen uit met elkaar, dan blijkt er naderhand niet eens zoveel aan de hand te zijn. Elk mens is verschillend.

"Erger je niet, verbaas je slechts"

Waar kunnen ze je 's nachts voor wakker maken?

Niet doen! Laat me a.u.b. slapen. Behalve voor de geboorte van de tweeling, dan mogen ze me bellen.

We willen je een aantal namen voorleggen, graag je (eerste) reactie:

Koningin Beatrix: een hele aardige vrouw die haar werk goed doet, zeker op die leeftijd nog. Betrokken. Een prima mens.

Sonja Bakker: Ze is rijk geworden met haar boeken, ze heeft er goed van geprofiteerd. Ik heb het nooit geprobeerd, wel Montignac. Het helpt ook wel, maar zodra je weer gewoon gaat eten is het effect weer weg. Je moet genieten van eten, maar met mate. Als je het niet in huis hebt, eet je het ook niet.

Neelie Kroes: Supermens! Dat je op die leeftijd nog zulke belangrijke zaken wilt en kunt regelen. Haar inzet is groot. Ze staat voor haar zaak.

Zoals een echte doorgeefpen hoort te zijn: wie is de volgende persoon die wij mogen interviewen? Welke vraag zou jij aan diegene willen stellen?

José Brinkerhof. Ze is verhuisd naar Zwiep en ik zou van haar willen weten of ze wel Wildenborchs wil blijven.

Frieda, bedankt voor je gastvrijheid! José, jij volgt! We nemen contact met je op.

Mariska en Julia

Foto van een Wildenborcher

Mevr. J. Eggink- Gotink

Voornaam: Jantjen.

Geboren: 24 december 1919

Adres: Kerklaan 17, Barchem

Geboren: dichtbij de Wiersse

Gehuwd met Jan Eggink in 1943

Weduwe sinds 1990

Woonde in de Wildenborch:

1943-1970: Zijweg van de Mosselseweg

1970- 2003: Wildenborgseweg op "Bosheuvel"

Vanaf 2003 in een bejaardenwoning in Barchem.

Heeft veel en plezierige contacten met neven en nichten.

Rijdt zelf auto. Is lid van de volksdansgroep in de Kapel, al vanaf de oprichting omstreeks 1977. Kan nog soepel meedansen op 90 jarige leeftijd.

T.A.O. brengt hilariteit in de Kapel

Vrijdag 27 en zaterdag 28 november was het zover. De Wildenborchse toneelgroep T.A.O. trad op met het komische blijspel "Onrust in het rusthuis"

Als je voor de Wildenborcher schrijft, kom je nog eens ergens. Zo ook bij de voorstelling van TAO. Nu zijn we daar vorig jaar ook geweest, dat kwam omdat Hugo van Ditshuizen (man van Julia, red.) meedeed. Dit jaar deed onze schoonmoeder, Riet van Ditshuizen, na afwezigheid van 35 jaar weer eens mee. Wat een lef! Dit moesten wij natuurlijk zien en boden dan ook spontaan aan om hier een stukje over te schrijven.

Om half 8 stapten we op de fiets, zeker op tijd, dachten wij. Maar toen we enkele minuten later aankwamen bij de Kapel was de zaal al voor driekwart gevuld! Gelukkig zagen wij twee vrije stoelen redelijk vooraan. Maar toen we dichterbij kwamen zagen we dat deze gereserveerd waren voor de "pers". Nou, zeiden we tegen elkaar, dat zijn wij toch? Als razende reporters van de Wildenborcher? Maar we hadden wel in de gaten dat dit waarschijnlijk bedoeld was voor de correspondent(en) van het Contact en besloten een bescheidener plekje in te nemen.

De voorstelling begon en van begin tot eind was het "onrustig". Wat een leuk stuk en wat werd er goed gespeeld! Er gebeurde veel, het was onverwacht, voorspelbaar, komisch, actueel, er waren prachtige dialogen en amoureuze verwickelingen. Appie en Reinier Klein Brinke speelden twee inwoners van het rusthuis, Driekus en Olle Alle, die op zoek waren naar een opbergplek voor het zuurverdiende spaargeld van Olle Alle. Ze improviseerden erop los, maar niemand in de zaal had dat in de gaten! Zo moest Appie bijvoorbeeld uitleg geven over wat er met vet gebeurt dat weggezogen wordt bij mensen (liposuctie). In het stuk staat, zo bleek later, dat hij moest zeggen dat dit in ziekenhuizen gebruikt wordt, maar Appie wist dit te betrekken op zijn eigen situatie en riep dat garages hiermee de auto's doorsmeren! Hilarisch, volledig uit zijn duim gezogen, maar heel knap gevonden! Reinier werd hier echter niet warm of koud van en speelde hier soepel op in. Hilarisch was ook de verkleedpartij van de heren, zij deden zich op een

gegeven moment voor als 2 dames en dat ging ze wonderwel goed af. Frits Pladdet (Tammo) liet van zich spreken door een klusjesman neer te zetten die werkelijk alles fout deed zodat er zelfs een omgezaagde boom op het rusthuis en dus ook op het podium viel. Ook dook hij de kelder in met een aansteker om te controleren waar het gaslek zat. Een grote ontploffing was het gevolg waardoor iedereen bij de les bleef. Dini Schoolen (Miep) speelde een welgestelde bejaarde vrouw die zeer hulpbehoevend was.

Maar als niemand het zag kon ze opeens lopen als een kievit. Kristie Holsbeeke-Ezerman was Theadoramiena, het lelijke eendje van het stuk die de oudjes verzorgde. Aan het eind veranderde zij in een mooie zwaan en ging er vandoor met Olle Alle (Reinier). Ineke Braakman (Loes) speelde een "ranzige" kok die een sigarettenpeuk en een muis in de stampot meekookte maar later een juwelendievegge bleek te zijn.

Debutant Jos Vrielink was rechercheur De Kok (met ka oo ka) die alles "zeer verdacht" vond. Hij moest het probleem van het verdwenen geld van Olle Alle oplossen. Riet van

Ditshuizen, de op geld en status beluste directrice van het rusthuis, zag het grote geld aan haar neus voorbij gaan toen Olle Alle besloot te trouwen met Theadoramiena. Het was niet te merken dat ze 35 jaar niet op het toneel had gestaan. Afgezien van wat zenuwen deed ze het erg goed en volgens regisseuse Frieda te Lindert kende ze haar tekst tot in de puntjes! Dit jaar werd er ook goed gelet op de details en gebruik gemaakt van "special effects", die Hugo van Ditshuizen achter de schermen voor zijn rekening nam, zoals de vallende boom en de

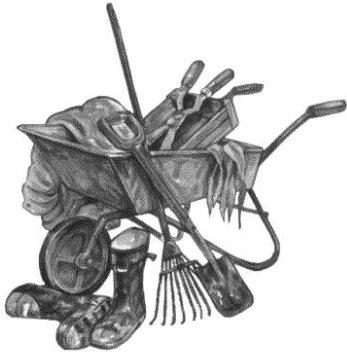
ontploffing in de kelder. Het mooiste effect was toch wel toen de Friese klok sloeg en al het geld dat Driekus en Olle Alle erin verstoppt hadden eruit vloog. Werkelijk het hele podium lag bezaaid met bankbiljetten en iedereen graaide om zijn deel binnen te halen. Erg goed gedaan!

De acteurs werden verder bijgestaan door souffleuse Gerda Wezinkhof en grimeuse Ina Wesselink.

Met 2 uitverkochte avonden kan TAO terugkijken op een zeer geslaagde toneel voorstelling!

Mariska en Julia

Nuttige tips voor de tuin in het voorjaar.

door Aad van de Kamer.

Allereerst even wat over mijn achtergrond. Ik ben geboren en getogen in Schoorl als oudste zoon van een vader als hovenier. Ik zat al vroeg tussen de planten en wist ook zeker dat ik daar nooit meer tussen weg zou gaan. Logisch dat ik na de lagere school via de lagere tuinbouwschool op de vakschool verder ging in de richting tuinaanleg en -onderhoud. Eén dag in de week naar school en de andere dagen thuis in het bedrijf. Ieder jaar in de wintermaanden enkele nieuw aan te leggen tuinen waaronder ook tuinen die door Mien Ruijs waren ontworpen. Tuinen met mooie vaste planten borders. (Vandaar!) Tot ik alsnog de middelbare tuinbouwschool in Boskoop ging doen richting tuinarchitectuur. Maar eenmaal in Boskoop dan kan het niet missen en blijf je daar als boomkweker. Hoe wij in de Wildenborch terecht zijn gekomen komt misschien een volgende keer aan de orde. Nu waar voor ik gevraagd ben: Nuttige tips voor de tuin in het voorjaar.

Mos in het gazon, wie heeft er geen last van. Als er mos in het gazon aanwezig is, verwijdert u dit met een verticuteerhark of -machine. Daarna de kale plekken door zaaien en bemesten. Goed bemesten, maar niet overdrijven! Mos ontstaat als het gras het niet naar de zin heeft. Of door een slechte structuur of door armoe. Bekalken zou helpen, maar alleen als de pH (de zuurtoestand) te laag is. Is mos echt een probleem dan zou ik de boel flink diep (60cm) losmaken zodat er geen momenten van wateroverlast kunnen ontstaan. Ook kan het gras dieper wortelen waardoor een droge tijd wat eenvoudiger is te overbruggen. Na egaliseren een flinke laag compost doorwerken en opnieuw inzaaien. Gras goed bemesten met organische mest is het beste. Wel opletten dat er op de verpakking staat wat er aan voeding in zit. Een zak koemestkorrels waar verder niets op staat is alleen maar goed voor het bodemleven. Een **verrijkte organische meststof** is het beste. Er zijn mengsels speciaal voor gras en groene planten als Buxus. Die hebben in verhouding een hoog gehalte stikstof (N). Na de laatste keer maaien afstrooien met Cocopeat van ECOstyle remt de mosgroei in de winter. Het laagje cocosvezels droogt snel op waardoor het mos slecht op gang komt.

Heeft u ook zo'n hekel aan graskanten knippen? Er zijn kunststof stroken in de handel om de graskant mee af te zetten. Die worden meestal gebruikt langs een (grind) pad. Langs de border is het slimmer om een rand van b.v. halve trottoir tegels te leggen precies met de bovenkant gelijk aan de grond van de grasmat. Daar kan de maaimachine mooi op rijden. Gras rond een boomstam is ook bewerkelijk en de stam is zo beschadigd. Rond de stam een rand van b.v. Ooievaarsbek (*Geranium macrorrhizum*) is een mogelijkheid. *Pachysandra* kan ook als de voet van de boom maar in de schaduw staat. Dit zijn planten die er geen moeite mee hebben als ze een keer met de maaimachine geraakt worden.

De voorkant van de heesters kan worden afgeplant met lage al of niet wintergroene heestertjes of kruipende klimop (*Hedera hibernica*) die door het gemis van hechtwortels zelf niet kan klimmen. *Pachysandra* kan ook, maar niet in de zon. Voldoende dik houtsnippers houdt ook het onkruid weg maar is niet zo'n fraai gezicht plus dat het veel stikstof (N) vraagt bij het verteren dat weer ten koste gaat van de groei van de planten.

Het onderhoud van de border kan een stuk eenvoudiger als de vaste planten van de heesters gescheiden worden. Dus op de ene plaats de heesters en op een andere plaats - die meestal wat dichterbij huis en in het zicht ligt - de vaste planten eventueel aangevuld met éénjarigen. Door de vaste planten bij elkaar te halen zijn er ook mooiere combinaties te maken. Wordt hiertoe besloten, probeer het dan zo in te richten dat er rondom ruimte is voor een 'werkpad' zodat niet altijd tussen de planten moet worden gelopen. De grond blijft luchtiger, wat nog is te bevorderen door tussen de planten een laag compost of goedkope potgrond uit te strooien. Dat onderdrukt de groei van onkruid plus dat het onkruid dat er opkomt heel gemakkelijk is weg te plukken.

Veel planten die in de eerste helft van de zomer bloeien willen graag nog een tweede bloei geven. Op het moment dat ze bijna uitgebloeid zijn worden ze tot op 5cm boven de grond afgeknipt. Even verwennen met flink water en mest en zes weken later bloeien ze weer. Ook planten die overvallen worden door meeldauw kunt u op die manier weer aan de groei krijgen. Alle hoge vaste planten worden wat gedrongener als ze twee maanden voor de normale bloeitijd worden gehalveerd. Dat kan tot eind juni voor de herfstbloeiers. Meeldauw en andere ziektes aan het blad van rozen en vaste planten ontstaat meestal doordat de plant te lang nat blijft b.v. door over het gewas te sproeien of omdat de planten te beschut staan. Op buitenplaatsen en in parken werden rozen altijd in perken in het gazon geplaatst zodat zon en wind er doorheen konden. Ook een goede voedselvoorraad is belangrijk. Rozen horen iedere herfst te worden aangeaard en de sleuven die dan ontstaan worden opgevuld met oude stalmest. In het voorjaar de grond uit de rozenstruiken terug over de mest en het resultaat is een gezond perk rozen.

De meeste éénjarigen zijn donkerkiemers. De diepte van zaaien is één tot twee keer de dikte van het zaad. Fijn zaad kan het beste gezaaid worden op een bakje met voldoende vochtig zaai- of stekgrond. Na het zaaien met een plantenspuit het zaad licht inspoelen en afdekken met een stukje zwart plastic. Niet in de zon en dagelijks in de gaten houden of er al wat gebeurt. Zodra er witte kiemplantjes verschijnen heel voorzichtig aan het licht laten wennen. Komt er bij kamertemperatuur na 14 dagen nog niets op, dan is het mogelijk een lichtkiemer. Dus zonder plastic en niet in de zon verder gaan.

Veel is te vinden op www.avandekamer.nl

Een gesprek met Jan Lindenschot op 18 jan. 2010 over het rechter fotopaneel in de Kapel.

Al een paar keer heb ik staan kijken naar die mooie oude foto's in de Kapel en aan het eind van de Nieuwjaarsreceptie stonden we daar samen met Jan Lindenschot, die het ene na het andere verhaal vertelde naar aanleiding van de foto's. Op dat moment, het was ongeveer middernacht(!) kon ik het allemaal niet onthouden, maar ik heb Jan later gebeld en gevraagd of hij het nog een keer wilde vertellen en dat wilde hij gelukkig.

En waarom vind ik dat nou zo leuk, al die oude verhalen, dacht ik bij mezelf. En is het interessant genoeg voor iedereen die hier al heel lang woont? Die kennen die verhalen misschien allemaal al. Ik denk en ik hoop, dat velen met mij houden van oude verhalen, van een stukje geschiedenis van de Wildenborch in dit geval. Voor degenen, die hier al lang wonen kan het een gevoel geven van 'ja, hier hoor ik thuis, dit is mijn land en mijn cultuur en zo zijn de ontwikkelingen gegaan'. En voor de nieuwkomers zoals ik zijn het nieuwe verhalen waardoor ik meer ga begrijpen en zien van het stukje Nederland waar we nu wonen. Ik denk dat als je je geschiedenis kent, dat je meer gaat zien, meer interesse krijgt voor je omgeving. Na deze wel heel serieuze bespiegelingen wil ik verslag doen van ons gesprek in de Kapel naar aanleiding van de foto's van de mensen en gebouwen in de Wildenborch. Over de foto's van het kasteel en de familie Staring wil ik graag een andere keer schrijven.

De eerste foto waar we naar keken is de foto van het 'Oude Schoolhuis'.

Dat stond op de plek in de bocht van de Schoolhuisweg, waar nu de boerderij staat van de familie Kruisselbrink, 'Het Schoolhuis'. Wat het eerste opvalt is dat het midden in het bos staat. Jan vertelt dat voor de 30-er jaren dat hele stuk en ook het stuk om zijn huis aan de Nijlandweg, bos was. In de 30-er jaren is het allemaal met de hand ontgonnen. Het hout werd verkocht aan de rijke mensen in Lochem, die al verwarming hadden en die op hout stookten. Het was crisistijd en er was schaarste. Het hout bracht meer op dan het land waard was. Er kwamen mensen voor 10ct per uur 'stobben kloven'; dat zijn de stronken van de bomen.

Het oude Schoolhuis ziet er heel mooi en rustiek uit met de kleine ruitjes; die ruitjes zaten overal in, zegt Jan. De school is opgericht in 1797 door de dichter Staring als een school voor de Wildenborchse kinderen. Het idee voor de school kwam van zijn eerste echtgenote, Everdina Maria van Löben-Sels. Rond 1811 zou de school weer gesloten zijn en is het huis tot timmermanshuis omgebouwd en weer later tot boerderij. De school lag aan het eind van wat vroeger een lange oprijlaan geweest moet zijn omzoomd door bomen.

In 1913 is de school aan de Wildenborchseweg geopend, de Prinses Julianaschool. Die is in 1988 gestopt, omdat er nog te weinig kinderen waren. Op de foto van de Prinses Julianaschool is het reliëf goed te zien waar de naam op staat. Dat reliëf moest er in de oorlog af van de Duitsers; het is er toen af gebeiteld en na de oorlog weer opgezet. Deze school heeft een meestershuis aan de voorkant. De lokalen hadden hoge ramen vroeger, zodat je niet naar buiten kon kijken, je zag alleen lucht. Op deze foto zijn de ramen al veranderd en groter geworden.

Op een andere foto zie je Jan met zijn vrouw Gerda en hun dochttertje Rita. Ze hebben twee melkbussen op een karretje, dat Jan had gemaakt om achter de fiets mee te kunnen nemen. Zoals bij iedereen stonden hun koeien op verschillende plaatsen en moest je er naar toe om ze te melken. Later zijn de melkmachines gekomen en waar de koeien dan omheen stonden om gemolken te worden. In zo'n melkmachine is nog eens de bliksem ingeslagen; "het was helemaal van ijzer en het stond in drassige grond" zegt Jan. Met degene, die daar aan het melken was (Cathrien Kornegoor) is het gelukkig goed afgelopen.

Jan zijn opa heeft in 1929 de boerderij gebouwd aan de Nijlandweg. Hij (de opa) was timmerman en aannemer en woonde op de Mosselseweg, waar hij een boerderij pachtte van 't Medler. Er waren vier zonen en één ervan was dus de vader van Jan. In 1929 heeft opa 10 ha. grond gekocht aan de Nijlandweg, waarvan toen nog 7 ha. bos was. Op die boerderij is de vader van Jan gaan boeren en is Jan geboren. Het bos is dus in de 30-er jaren allemaal omgehakt en het land is ontgonnen. Ze begonnen in die tijd met vier koeien, een paar varkens, kippen. En ze verbouwden zelf het voer voor de beesten, dus rogge, haver voor het paard, mais. Later is Jan zich meer gaan richten op het opfokken van kuikens. Eerst hadden ze broedmachines en broedden ze eieren uit. De kuikens gingen dan naar een opfokbedrijf. Later zijn ze de kuikens gaan opfokken van kuiken tot legghen en werden de kuikens eerst gesext, zodat alleen hennen opgefokt werden, dat scheelde weer in het voeren. Dat sexen kon niet iedereen. Jan vertelt dat er een domineeszoon was, die dat heel goed kon. Het verdiende goed, 4ct per kuiken en hij kon er wel 800 in een uur sexen.

Op een andere foto zien we een smederij; de mensen staan er allemaal mooi op, zelfs het paard houdt zijn hoef mét hoefijzer keurig naar de camera gericht. Het is de smederij van de opa van Jan van Ark. Ook hij was niet alleen smid, maar ook boer. Jan zijn vader is nog meer boer geworden en Jan heeft zich, zoals wij allen weten, langzaam maar zeker ontwikkeld van boer tot succesvol horecaondernemer, maar dat terzijde. De smederij dus; op de plek waar nu de Wildenborcherhof is. Daar werden paarden beslagen, ijzeren ringen voor op de houten wagenwielen en wat je maar kon verzinnen van ijzer. De opa van Jan Lindenschot maakte dus de wagenwielen en de opa van Jan van Ark smeedde er dan de ijzeren banden omheen, mooie samenwerking. Opa van Ark had ook een dorsmachine en ze gingen langs de boeren om te dorsen. Dat gebeurde in het najaar en het voorjaar, want de boeren lieten het rogge of de haver op een 'barg' of hooimijt liggen omdat ze geen plaats hadden om al het stro en het graan tegelijk op te slaan en te verwerken.

'Gert Jan van de Venneman' legde de garven in de dorsmachine; die was dus weer knecht bij van Ark. Zo ontstaat langzaam een beeld van de veelzijdigheid van toen. Iedereen deed van alles; als je boer was, had je een gemengd bedrijf. Als je meester was, was je ook boer. Als je smid was, had je ook een paar koeien en varkens. En in het boerenbedrijf waren heel wat 'specialismen' als je alleen al kijkt naar de foto met het paard voor de grasmachine. Daar zit iemand (wie weet wie dat is?) alleen op, die dus het paard ment en tegelijkertijd het graan in bossen afmaait. Er zit een kap op de maaimachine die het gemaaide graan scheidt van het ongemaaide. Achter de maibalk zit een klep die met een voetpedaal omhoog gehouden wordt. Als er voldoende afgemaaid was om een garf van te binden, liet hij de klep zakken en bleef de garf liggen. Dan de klep weer omhoog en zo verder. Over het maaien en op "gasten" zetten heeft Jan ook een heleboel vertelt. Dat ging natuurlijk allemaal met de hand en gebeurde meestal door mannen. Iedereen hielp iedereen. Het binden van de garven gebeurde meestal door vrouwen, mannen hielpen ook wel. De vrouwen hadden schorten voor met lange mouwen en hooggesloten, want met name rogge was scherp. Ze bonden het graan samen met een 'zeel', gemaakt van ongeveer 15 strohalmen; dat was een speciale greep. Bij rogge had je twee zelen nodig omdat het langer was. Van de garven zetten ze dan een 'gast'; dat zijn vier, zes of soms wel meer garven. Het gemaaide graan moest eerst drogen om te voorkomen dat het gaat schimmelen. Waarna het aan een mijt gezet werd of in een 'barg' gepakt wordt. Op de boerderij was er dan een 'barg' of een hooimijt, waar ze in bewaard werden. De bargen hadden meestal een rond rieten dak, maar ook wel vierkant. De opa van Jan deed indertijd het timmerwerk en de familie van zijn oma waren rietdekkers, dus daar was ook weer een mooie samenwerking.

Dan is er nog een foto met veel jongeren; op de voorgrond allemaal dames met witte doekjes om hun hoofd. Dat was een foto van degenen die melkexamen deden en de witte doekjes hadden ze om hun hoofd, omdat ze tegen de koe leunden met hun hoofd tijdens het melken.

En een mooie foto van mannen met sneeuwschuivers op de vijver achter het kasteel. Er was vroeger een ijsvereniging, die zorgden dat het ijs schoon was. Er was ook een 'koek en sopient' van de vader van Jan Oplaat. Hun huis staat ook op een foto; het stond op de hoek van de Schoolhuisweg. Zij hadden een winkel en een bakkerij, waar het brood nog in ovens is gebakken dat met takkenbossen werd verwarmd. Op het grasveld voor het huis staan rieten tafeltjes en stoeltjes voor de dorstige fietsers in de zomer. Ook was er in hun voorkamer één x per maand consultatiebureau voor de baby's en kinderen. Daar werden ze gewogen en ingeënt.

Dan zijn er verschillende foto's met groepen jongens of meisjes, want die zaten toen niet bij elkaar. Waarschijnlijk van de Julianaschool en van de zondagsschool, die toen in de kapel was. Van die hele oude kapel is ook nog een mooie foto. En ook nog een lange lijst met drie foto's waarvan de bovenste de vader van Jan Lindenschot is tijdens het vogelschieten op het Oranjefeest. Als je koning was, was je dat voor een jaar. Het was niet makkelijk; Jan z'n vader is het nooit geweest en Jan zelf ook niet. Later deden er ook vrouwen mee, dus kon je ook schutterskoningin worden.

Als koning of koningin kun je meedoen aan het keizerschieten; daar doen alle koningen van de buurtschappen aan mee. Op Koninginnedag werden er ook spelletjes gedaan op het kasteel, daar is ook een foto van en dat ziet er heel zonnig en leuk uit.

Er staan natuurlijk heel veel mensen op de foto's, die ik niet genoemd heb en die Jan ook niet allemaal kent. Twee mooie portretjes zijn er van de vader van Reint Mennink en van een jonge Martin Kornegoor.

Als ik dit allemaal zo opschrijf zijn het allemaal flarden van hoe het leven hier vroeger was en er is natuurlijk over veel onderwerpen nog veel meer te vertellen. Het beeld wat ik krijg is van een hardwerkende gemeenschap van mensen, die elkaar kenden, lief en leed deelden, elkaar helpen met het werk en vooral van mensen, die van vele markten thuis waren. Alles werd met de hand gedaan en er was veel vakwerk, in het timmeren, smeden, bakken, boeren, schoven binden enz. Dat was toen heel gewoon en werd van vader op zoon en van moeder op dochter doorgegeven. Het leven veranderde toen natuurlijk ook, maar als ik kijk naar deze foto's dan is er in het boerenleven de laatste 50 jaar wel heel veel veranderd.

Lucie Bartel

Dagboek van een Herdershond

Decembermaand. Pfft..... Pfft.....Pfft.

Wat ben ik blij dat de jaarwisseling voorbij is!

Ik ga straks vertellen waarom, maar eerst wil ik alle Wildenborch lezers een heel gelukkig nieuwjaar wensen met heel veel speelplezier en een heel goede gezondheid natuurlijk! Over gezondheid weet ik inmiddels ook mee te praten, maar daarover later meer. Jullie weten dat ik best een grote mond heb. Als er iemand anders op het erf komt, dan laat ik dat duidelijk merken en daar ben ik per slot van rekening ook voor aangenomen! Maar de laatste dag van het vorige jaar, toen had ik helemaal geen grote mond..... sterker nog, ik durfde eigenlijk helemaal niet meer naar buiten. Ik vind dat reuze stom van mezelf, maar het was wel zo. Volgens mij was het een beetje oorlog in de buurt: heel harde knallen en dreunen en daar kan ik helemaal niet tegen. Ik ben een grote hond, maar op oudejaarsdag is daar dus helemaal niets van te merken. Ik wil best bekennen dat ik de hele dag onder de stoel van de baas heb liggen bibberen. En als ik uit moest, deed ik heel snel een plas en was direct weer binnen! Moet je nu zien, nu alles weer rustig is en er een hele berg sneeuw ligt. Ik help de baas met sneeuwruimen..... nou ja, als ik help schiet het niet echt op, omdat ik steeds de sneeuwschuiver probeer te pakken! Dus ga ik met mijn bal spelen en door de sneeuw rollen dat het een lieve lust is. Van mij mag de sneeuw nog een hele tijd blijven liggen! Ja, ik weet best dat er mensen zijn die daar heel anders over denken, maar ik vind het geweldig!

Trouwens ik ben beter te pas dan een hele tijd geleden. Toen had ik alsmaar pijn in mijn buik en in het voorjaar had ik al een tijdje gebleed en dat was eigenlijk nooit echt opgehouden. Toen, op een ochtend in oktober mocht ik met de bazen mee in de auto. Ha fijn, dacht ik lekker naar het bos! Maar wat vreemd was: de bazen waren vergeten mij eten te geven en dat is iets waar ik ze nog nooit op betrapt heb. Dus wij op weg. Na een korte rit, waren we op de plaats van bestemming. Ik mocht mee naar binnen in een groot gebouw en toen wist ik al direct dat het niet pluis was. We zaten met z'n drieën in een kamertje en toen kwam een wildvreemde man in een witte jas mij een injectie geven. Daarna weet ik eigenlijk niet meer zo heel veel, maar toen ik thuis kwam, voelde ik me heel erg ziek en had ik heel erge pijn in mijn buik. Om mijn poot had ik ook een verband en mijn buik was helemaal kaal en daardoor ook koud. Toen heb ik de hele dag voor de kachel gelegen en heel erg hard gehuild, als jullie goed geluisterd hadden, hadden jullie het allemaal kunnen horen. Ik weet niet wat ze allemaal met mij gedaan hebben, maar het voelde heel erg naar. Achteraf denk ik dat het toch wel goed is geweest: ik voel me de laatste tijd weer net zo lekker als vroeger, toen ik nog een klein hondje was. Wel is het me opgevallen dat ik geen bezoek meer krijg van dat ene bonte hondje dat hier regelmatig rond onze boerderij liep te struinen en overal tegen aan liep te plassen. Ik vond dat maar vies, maar ook wel spannend. Zelf had ik dan ook weer veel te snuffelen en had ik dromen van een reuze knappe grote hond met misschien later wel een heleboel lieve kleine herdertjes..... Maar als ik het goed heb begrepen, zit dat er voor mij niet meer in. Daarna kwam de maand december. Vaag kan ik me dat herinneren van vorig jaar toen ik nog heel erg klein was. Toen kwam er ook een boom in de kamer te staan, net als nu. Nu weet ik dus al dat er dan ook weer zo'n knaldag komt want ik heb begrepen dat dat altijd is als die boom in huis staat. Met Kerst is het dan bij ons een drukte van belang. De bank moet de kamer uit en de eettafel moet juist de kamer in enz. enz. Dan staat opeens alles op een andere plaats. Dan wordt de tafel mooi versierd en dan komen er een heleboel mensen..... oh, wat zou ik daar graag bij blijven als ze lekker aan het eten zijn, maar ja dat zit er niet in. Ik heb al eerder bij jullie geklaagd: "als het leuk wordt, dan hebben de bazen mij er niet bij nodig!"..... Jammer hoor!

Weten jullie waar ik ook goed in ben?

In vogels ontdekken en als het even kan achterna zitten! Nou vogels zitten er genoeg in de buurt. De koolmezen, pimpelmezen, roodborsten, vinken en merels zijn heel gewoon, die zie ik elke dag bij het vogelhuisje hun graantje meepikken. In de zomer had ik op de deel, vlak tegenover mijn hok een paartje boerenzwaluwen, die in en uit vlogen met allerlei lekkers in hun bek. Toen hun jongen uitvlogen, zaten ze eerst op de oude melkleiding en vlogen ze onbeholpen heel kleine stukjes onder luide aanmoedigen van hun ouders. Ik heb toen ook maar een beetje aangemoedigd door hard achter ze aan te rennen en te springen. Ik heb er nooit een te pakken gekregen, al had ik dat wel erg graag gewild en ik er erg mijn best voor gedaan heb. Later, toen ze uitvlogen, kon ik ze ook buiten achterna zitten. Ik zou ook best willen kunnen vliegen, dat lijkt me heerlijk! Laats was ik in de kamer, de bazen zaten koffie te drinken en ineens zag ik iets groens bewegen tegen de boomstam, vlak voor ons huis.... Dat groens was een grote vogel, die tegen de stam van die boom zat te beuken, net alsof ie kwaad op die boom was.

Ik natuurlijk blaffen dat die druktemaker moest ophoepelen, maar dat vond de baas niet leuk, die wilde juist dat die vogel bleef zitten! Er scharrelen ook heel kleine vogeltjes tegen die stam aan, die zie je nauwelijks en die maken geen lawaai, dat zijn boomkruipertjes, zegt de baas als ik hem erop attent maak.

Het mooiste was laatst op een vroege morgen, het had die nacht gesneeuwd en ik was met mijn dagelijkse inspectierondje van het erf bezig, toen ik bij de beukenhaag kwam: Daar stook onder luid gekakel een fazantenhaan uit de haag, zo over het weiland richting de houtwal. Eerst schrok ik me te pletter maar toen heb ik natuurlijk de achtervolging ingezet. Hartstikke fijn dat ik toen mijn halsband met het prikding niet aanhad! Ik kon de fazant toen een heel eind achterna zitten, tot hij uiteindelijk in de houtwal verdween en op een tak van een boom mij een beetje begon uit te lachen.

Jullie zullen begrijpen dat het niet meevalt om alle dagelijkse frustraties te leren accepteren, maar ik blijf mijn best doen. Zo dat waren mijn belevenissen weer voor deze keer. Ik moet ook nog een beetje stof overhouden voor de volgende aflevering.

Stevige poot van Sanne van 't Hooge Vonder.

2010 - internationaal jaar van de biodiversiteit.

De aarde krioelt van het leven. Bijna 2 miljoen dieren, planten, zwammen en micro-organismen bevolken onze planeet. Maar het aantal soorten neemt al jaren af en daarom hebben de VN 2010 uitgeroepen tot het Internationaal Jaar van de Biodiversiteit. Een gemeenschap als de Wildenborch kan hier veel mee doen tot voordeel van mens en dier. Op de website <http://www.jaar-van-de-biodiversiteit.nl/www.jaar-van-de-biodiversiteit.nl> leest u er meer over. Deze website richt zich op de verbetering van de biodiversiteit in het cultuurlandschap, inclusief het stedelijk gebied. De honingbij wordt hier als gidssoort, met een andere term als ambassadeursoort, gebruikt.

Herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog laten zich niet uitwissen

Dit jaar is het 65 jaar na de bevrijding. De verhalen leven nog, maar de vertellers zijn schaars geworden. De overlevenden kunnen vertellen. Maar velen zijn omgekomen.

Op 27 januari was het Holocaust Memorial Day: 65 jaar geleden werd vernietigingskamp Auschwitz bevrijd. Voor enkelen op tijd, voor velen te laat. 112 uur achtereen werden namen opgelezen van hen, die daar omkwamen. "Zolang iemands naam genoemd wordt, leeft hij voort" zegt de Jood. Eén van die opgelezen namen was die van Elly Sanders, een meisje van 10 jaar. Ze heeft meer dan een jaar in de Wildenborch gewoond in het gezin van de familie Eggink in Barchem. Ze was daar ondergedoken. In die periode ging ze gewoon naar de Prinses Julianaschool bij meester Dirkze. Op 27 augustus 1943 om drie uur 's middags kwamen twee mannen bij het gezin Eggink, ze kwamen Elly halen. Ook haar ouders en zusje en broertje, die elders ondergedoken waren, zijn opgepakt. Ze werden allen naar de Hollandse Schouwburg gebracht. Op 7 september is het hele gezin via Westerbork doorgestuurd naar Auschwitz, waar Elly en haar familie op 10 september 1943 werden vergast. Beide ouders 41 jaar, zusje 8 jaar en broertje 4 jaar. Voor meer hierover verwijst ik u naar het boek:

"Bertje was zo'n lief jongetje" De tragische ondergang van de familie Sanders.
door Dick Verkijk, uitg. Aspect 2007.

Er waren onderduikers, maar ook velen die voor eten vanuit het westen van het land naar hier kwamen. Op het platteland werd geen honger geleden, bijna iedereen had een boerderij, dus voedsel van eigen erf waarvan uitgedeeld werd.

Onderstaand gedicht komt van een familie uit Utrecht in 1946:

"als dank voor de hulp in de oorlog"

Ter herinnering aan den barren winter 1944/45.

Winter, vier op vijf en veertig,
Strengte vorst in 't arme Land.
Geen vervoer; kou, honger, sterfte
teisterd' ons van grens tot strand.
Duizenden zijn uitgetogen
worstelend om hun behoud;
vonden dat op 't Platteland bij
mensen met een hart van goud.
Nederland, Nederland,
ons geliefde Vaderland.

Joke Wiltink.

Boerderij "Het Wilde Zand" van fam. Boesveld aan de Ossenbeltsdijk (1939-1954)

Han Boesveld schrijft:

Via Lineke van Oel, nu mevr. Bokkelman, heb ik enkele nummers van "de Wildenborcher" mogen inzien. Een blad dat m.i. in een behoefte voorziet om een buurtschap "in leven te houden". Mijn gedachten en regelmatige fietstochten in deze omgeving gaven mij rust in drukke tijden. De belevenissen in het verleden, de prinses Julianaschool, de Kapel, zondagsschool, het schaatsen op de grachten van het kasteel, koninginfeesten, enz. Ik heb daar een geweldige jeugd gehad.

Aan jullie vraag om wat te schrijven over de belevenissen van mijn ouders in de oorlogsjaren wil ik graag voldoen.

Zoals velen heeft mijn vader, Johan Boesveld, de oorlog niet overleefd en is in het concentratiekamp Neuengamme bij Hamburg omgekomen. Het lag in de bedoeling om straatnamen te vernoemen naar hem en nog vier andere omgekomen verzetsstrijders te Lochem, nl. Jan Jacob Naeff, Willem Jan ter Schegget, Wiepke van der Meij en Wim Carmiggelt. Door allerlei problemen, wisselen van besturen en burgemeesters werd dit steeds uitgesteld. Om de familie, kennissen, gasten en burens die deze periode hebben meegemaakt een herdenking nog te laten meemaken (gezien de leeftijd) hebben wij op 6 oktober 1990 een reünie gehouden op dezelfde plek waar het allemaal heeft plaatsgevonden, nl. de boerderij "Het Wilde Zand", nu een groot paardengebied aan de Ossenbeltsdijk. Op deze bijeenkomst hebben wij, mijn broer Dick en ik, een gevelgedenkplaat met opschrift onthuld:

1939 JOHAN EN LYDIA BOESVELD stichten hier hun gastvrije woning

Deze bevindt zich aan de rechterkant in de voorgevel. Het was een onvergetelijke beleving deze reünie met ongeveer 80 personen te mogen meemaken. We hebben zelfs bij het harmonium gezongen, zoals mijn vader de dag besloot: pap eten, bijbelgedeelte lezen en zingen bij het orgel. Bij het beleven van zo'n bijeenkomst zijn de "straatnamen" niet meer van belang. In het herinneringsboekje staan verhalen,

belevenissen van ooggetuigen tijdens de bouw van de boerderij, de oorlogsjaren, de overval en daarna de eerste jaren na de oorlog.

Korte samenvatting uit dit boekje door Bertus Wiltink.

De bouw van de woning:

Braakliggende onvruchtbare heidegrond en bos door ontginning vruchtbaar maken en een boerderij stichten; een gigantische klus. Bij een boerderij hoort een woonhuis met woonruimte en stalling. Midden in het dennenbos werden wat bomen gekapt voor ruimte om een kippenhok te plaatsen, dat zou woonruimte voor de bouwlieden worden voor 3 à 4 maanden.

Ontbijt en broodmaaltijd werd in eigen beheer verzorgd. De inkopen hiervoor werden bij winkelier/bakker Oplaat gedaan, melk werd bij boer Jansen op "Het Schoolhuis" gehaald in een 10 liter busje.

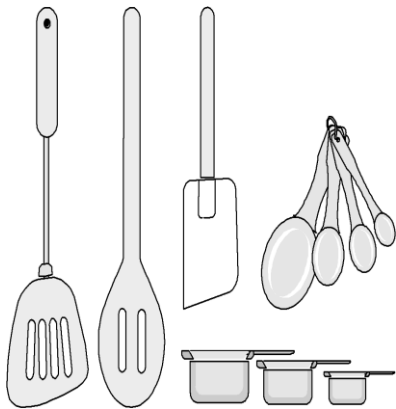
Eten wilde wel als je de hele dag tussen de dennen en de heide aan het werk was. Voor warm eten gingen de bouwers precies om 12 uur naar de familie Wiltink, dicht in de buurt waar opa en oma woonden met ingetrouwde zoon en schoondochter en 3 kinderen, Herman, Jan en Bertus. "Bij dit gezin schikten we met ons vieren aan, dus een gezellige tafel vol. Het eten was altijd voortreffelijk, eenvoudige boerenpot, heel smakelijk. Als toegift altijd een flink bord rijst, iets aangemaakt. B.v. heel dikke taaie rijstepap: heerlijk! Kosten middagmaal: 30 cent p.p.p.d." Het in cultuur brengen van de heidegronden, circa 8 hectare, werd gedaan door Johan Boesveld en zijn broer Willem in samenwerking met de heidemaatschappij. De bouw van de boerderij werd uitgevoerd door bouwers uit de omgeving van Sinderen, de streek waar Johan en Lydia vandaan kwamen. In 1939 zijn ze op hun nieuwe boerderij getrouwd. Al spoedig werd een andere bron van inkomsten aangeboord, nl. "Pension op de boerderij, ook voor groepen" aldus een advertentie in "De Standaard". Veel stedelingen kwamen hier hun vakantie doorbrengen. Ook twee leerkrachten van de Prinses Julianaschool waren daar in kost, nl. juffrouw Stien Vervoort en meester Harm Mulder. In hun vrije tijd hielpen ze mee met boerderij- en pensionwerk.

De Overval:

26 juli 1944; verjaardag van Lydia. Het was een warme dag, 's avonds werden spelletjes gedaan samen met de pensiongasten op de deel en buiten. Vanwege de warmte stonden alle deuren open evenals het luik van de schuilplaats boven de paardenstal. Toen de schemering viel vond de overval plaats. Het huis werd omsingeld door landwachters en N.S.B.ers. De jongens konden niet meer vluchten. Allen werden op de deel gedreven, ze waren machteloos. De hele boerderij werd doorzocht. De kinderen Boesveld, Han (1940), Dick(1941) en Henk(1944), sliepen in de opkamer en waren zich niet bewust wat er gebeurde. Johan Boesveld, Johan Klein Geltink en Henk Dikkers werden weggevoerd. Alle pensiongasten hadden een geldig persoonsbewijs. Johan Boesveld en Henk Dikkers keerden niet terug. Johan Klein Geltink overleefde de ontberingen en kwam na de oorlog terug. Lydia ondervond veel medeleven en hulp van familie, kerk. burens en van kennissen uit de wijde omgeving.

1946-1954:

In de zomer van 1946 kwamen mevr. Termohlen uit Amsterdam en haar zoon Anton als pensiongasten. Het was liefde op het eerste gezicht tussen Lydia en Anton, ze trouwden in november van datzelfde jaar. Het gezin van Lydia en Anton werd in 1947 uitgebreid met een dochtertje. In overleg met een deskundige is besloten om de boerderij te verkopen aan "Buitencentrum Ruighenrode". De omliggende grond werd verkocht aan boeren uit de buurt. In Lochem lieten ze een nieuwe woning bouwen waar ze in 1954 gingen wonen.

Recept: Betuwse Roomstruif

De oma en opa van Marjo woonden in Arnhem, maar de generatie daarvoor woonde in Zoelen in de Betuwe (Opoë Zoelen) en daar komt dit aloude gerecht en toetje vandaan. Een goed Betuws gerecht dus. De opeenvolgende Oma's en ook de moeder van Marjo maakte de *Roomstruif* zoals dit gerecht heet op Goede Vrijdag. Waarom op Goede Vrijdag?? Geen idee. Dat weten we niet, maar we hebben er als gezin de

beste herinneringen aan en het was een leuke traditie die ook wij hebben voortgezet. Ook weer erg voedzaam door het gebruik van louter natuurproducten, maar o zo lekker.

Men neme:

4 eieren, 4 lepels bloem (plm. 45 gram), 4 lepels suiker (plm. 60 gram), 4 lepels boter (plm. 70 gram), $\frac{1}{4}$ liter melk, het merg van 1 stokje vanille. (NB. Het merg krab je met een mesje van de binnenkant van het vanillestokje af)

Roer de eierdooiers glad met de suiker en het vanillemerg. Voeg er langzamerhand de gezeefde bloem, de gesmolten boter en de melk bij. Zorg dat het beslag volkomen glad wordt.

Klop het eiwit zeer stijf en meng het beslag al kloppend door het eiwit. Laat een heel klein beetje boter in de koekenpan smelten en giet hierin $\frac{1}{4}$ deel van het beslag. Laat de koek op een zeer zacht vuur aan één kant gaar en goudbruin bakken. Bak zo ook vervolgens het overige beslag en leg de eerste drie koeken met de gebakken kant op de ongebakken (romige) zijde. Draai de laatste en bovenste koek om, zodat de bruine gebakken kant boven komt.

Bestrooi de *Roomstruif* met poedersuiker en dien hem direct op.

Eet smakelijk namens Marjo en Landrot.

PS.

Wij worden regelmatig blij verrast, naast de vele post, bloemen en telefoontjes, met stoffelijke blijken van naoberschap. Zo bracht een goede vriendin van ons uit Mossel oujaarsdag een grote schaal waar met grote letters "oliebollen" op stond. Bij nadere navraag bleken die er ook in te zitten.

Zo reikt Herman, van Gerda, met enige regelmaat een schaal *stekkebeazenpap* aan die zó lekker is dat, als wij niet uitkijken, de kinderen en ons kleinkind de schaal al leeg hebben voordat wij aan de beurt komen. Na lang aandringen heeft Herman het -tot voor kort geheime recept- vrijgegeven voor de Wildenborcher. (u vindt dit recept in de volgende Wildenborcher)

De Nieuwjaarsreceptie van de Wildenborch

Op vrijdag 8 januari was het weer zover; de Nieuwjaarsreceptie van de Wildenborch, georganiseerd door de Kapelcommissie. Ieder jaar vind ik dat weer een hoogtepunt in de Wildenborch. Na alle feestdagen elkaar ontmoeten in de Kapel met een kopje koffie en een heerlijke oliebol en daarna natuurlijk knakworst, door Frieda speciaal aangekondigd, zodat iedereen zich er alvast op kon verheugen.

Wij waren gaan lopen, omdat er zoveel sneeuw lag en het ook een heerlijke wandeling is. We waren vroeg vertrokken om niet te laat aan te komen. Hoe later, hoe meer mensen er al zijn om een heel gelukkig Nieuwjaar te wensen. Toen we aankwamen was de Kapel al behoorlijk vol; niemand liet zich blijkbaar tegenhouden door de sneeuw. Na onze ronde hebben we een kopje koffie gedronken aan een statafel en zijn daarna bij 'ons' buurtje gaan zitten. Het werd al aardig vol en we wisten inmiddels wat er zou gaan komen en we wisten ook dat we daarvoor beter een goede zitplaats konden hebben.

Nadat Frieda ons allemaal een heel gelukkig Nieuwjaar had toegewenst en nog wat over het afgelopen jaar gememoreerd had, kreeg Reinier Klein Brinke het woord om de cijfers van 2009 toe te lichten, die inmiddels uitgedeeld waren. De kascommissie, bestaande uit Willem Beens en Theo Gremmer, kreeg een applaus en de cijfers werden weer door iedereen begrepen na de uitleg van Reinier. (U vindt de cijfers achterin deze Wildenborcher red.) Weer een knap stukje werk om dat zo snel al op tafel te hebben in het nieuwe jaar. Ja, en toen kwam Frieda al de eerste 'artiesten' aankondigen, nadat ze had verteld over de vrijwillige bijdrage voor de Wildenborcher die van harte welkom is en ook dat het aantal consumpties een welkome aanvulling geeft in de Kapelkas, dus...

Het doek ging open en we zagen een swingende openingsact van de Jackson Five, bestaande uit Anita Lindenschot, Liesbeth van Ark, Mariska van Ditshuizen, Petra van der Velde en Julia van Ditshuizen. Ze hadden prachtige kleurige broeken met wijde pijpen aan en ze zongen 'Blame it on the Boogie'. Het was een heel enthousiast begin en de hele zaal werd meteen een graadje warmer. Toen kwam Gerda Wezinkhof als Anita Meijer met 'Why tell me, why'. Kristie Holsbeeke en Frits Pladdet volgden als Mouth en McNeal met 'Ik zie een ster', begeleid door een prachtig oud orgeltje.

Jackson Five

Anita Meijer

Mouth & MacNeal

In het tweede deel van de avond zong Ineke Braakman met verve 'Jo met de banjo' en je zag het voor je hoe ze de bossen en heide onveilig maakt met haar banjo! Geen ree zal het nog wagen zich te vertonen. Daarna kwam Appie Klein Brinke ons vermaken, niet herkenbaar, maar toch...als Tante Leen, een groot succes. En ja, daarna kwam toch wel een klapstuk van de avond: Tina Turner in eigen persoon, met vlamme haren en zeer hoge hakken. We konden er Diny van Ark maar nauwelijks in herkennen, zoals ze samen met David Bowie alias Harrie Dinkelman over het toneel zwierde en natuurlijk zongen ze 'Everything will be alright tonight' en dat was te merken in de zaal!

Tante Leen

Sugar Lee Hooper

Tina Turner en David Bowie

In het laatste deel werden we totaal verrast toen het doek weer openging; wie stonden daar nou op het toneel? Zijn er nog zoveel nonnen in de Wildenborch? Nooit geweten en zeker niet een orgelspelende non. En ook zwarte nonnen? Je blijft hier voor verrassingen staan! En dat was deze opvoering van de WVC zeker. Onder de super enthousiaste leiding van Whoopi Goldberg (Ria Grubben) zongen Henriëtte, Tineke, Gerda en Gerda, Hennie, Jacinthe, Alma, Stien, Erna, Ineke, Annie en Diny hun longen uit hun lijf, waarbij ik Hennie wel heel serieus vond kijken achter die verschrikkelijk grote brillenglazen. Reinier Klein Brinke sloot de avond af met een prachtig lied van Rob de Nijs, Jan Klaassen was trompetter. Het was weer een hele gezellige en vrolijke avond, heerlijk om zo samen het nieuwe jaar te beginnen.

Lucie Bartel.

Sister Act

Rob de Nijs

Winterwandeling, zondag 3 januari 2010

Een mooie zondagochtend: verse sneeuw, volop zon, kortom een prachtige dag voor de midwinterwandeling! Onszelf en de kinderen stevig ingepakt, de slee mee, en een rugtas met proviand, begonnen we tegen elf uur vol goede moed aan wat een koude, maar heerlijke wandeling zou worden. Eerst bij de Kapel het bos in, de slee gleed soepel mee, zelf flink in beweging was het prima te doen, maar de meiden kregen het al snel koud. Op de slee, dan er weer af, iets eten, dus de handschoenen uit, koude handen, dus toch maar weer aan. Al snel werd duidelijk dat het voor de kinderen niet zo'n leuk avontuur zou worden als van te voren bedacht. Aan het eind van de Kapelweg besloot Rob, met de meiden weer terug te gaan naar de warme Kapel. Ik besloot door te lopen, het was werkelijk adembenemend, die sneeuw en de zon! Al snel volgde de eerste stop, een heerlijk glühweintje, dan word je zo weer warm. Niet te lang stilstaan, want het was een koud plekje, ik had te doen met de mensen bij de kraam, Rode wangen, vast ook koude voeten, je kon zien dat ze het koud hadden. Opgewarmd weer verder, je loopt een eindje met iemand op, maakt een praatje, ziet nog eens mensen die je een tijdje niet gesproken hebt, altijd gezellig die Winterwandeling. En voor je het weet volgt er alweer de volgende stop: even lekker genieten van de warme snert, de zon op je gezicht, het geluid van de Midwinterhoornblazers: winter in Nederland is zo slecht nog niet! Dan het laatste stuk nog, de kou begint flink door te drukken, maar het eind is in zicht. Op naar de warme Kapel, waar Rob en de kinderen zich prima vermaakt hebben gelukkig. Nog een lekker glas glühwein, en dan heerlijk naar huis.

Aan iedereen die zich vrijwillig heeft ingezet om deze wandeling wederom prima te laten verlopen. Een welgemeend "Bedankt" en: volgend jaar weer, dan hopelijk met het hele gezin.

Kristie, Rob Elke en Maud Holsbeeke

Hoe kort hebben de Wildenborchse vrouwen hun lontje???

Zo, beste mannen van de Wildenborch, nu heb ik jullie aandacht vast wel. En oh, wat zijn we zeker van onze zaak en ja, wij weten het antwoord al. Nee, beste mannen van de Wildenborch, jullie snappen nog steeds niets van ons, dus lees vooral verder en ontdek hoe wij, vrouwen, in elkaar steken. Hieronder enkele belangrijke aspecten:

*Vrouwen houden van aandacht, maar dan wel de juiste en niet: "Oh schat ben je naar de kapper geweest?" Meteen opvolgend "Wat kost dat wel niet" of "Wanneer maken ze het af".

*Vrouwen houden van diepgaande gesprekken en dan bedoelen ze niet: "Tjonge die bruine bonen van gisteren doen zelfs vandaag nog goed hun werk."

*Vrouwen houden van romantiek en dan bedoelen ze ook echt romantiek.

Bijv. een bosje bloemen krijgen i.p.v. "Hier heb je de portefeuille koop er zelf maar wat" of dat er bij thuiskomst een romantisch muziekje op staat, zodat je samen even heerlijk kunt schuifelen/knuffelen. En onder romantische muziek valt 'Met de rubber door de blubber' van Mannenkoor Karrenspoor echt niet onder.

Beste mannen ik hoor het jullie zo zeggen; "Dat weten we nu wel een keer" en "Als ze het beter kunnen krijgen dan moeten ze maar gaan". Maar beste mannen van de Wildenborch, jullie hebben het niet eens in de gaten. Waar zijn die vrouwen van jullie dan op de laatste donderdag van de maand in de winterperiode. Juist ja bij een ander, bij de Wildenborchse Vrouwen Club. Want daar vinden ze hun aandacht, diepgaande gesprekken en de romantiek. Ik zal jullie enige uitleg geven hoe deze drie aspecten op die avonden aan het licht komen. Het is november en de WVC heeft weer een bijeenkomst. Kaarsen maken staat er op het programma. Langzaam druppelen de leden weer binnen. "Hé hoi, wat heb je een leuke trui aan" "Ach die heb ik alweer een tijdje" "Nou maar staat je leuk hoor, warme kleur ook" (Voor de mannen die het nog niet door hebben. Jullie hebben net het aspect aandacht gelezen.) Iedereen is er ondertussen en heeft een plekje gevonden en de gezellige praatjes gaan verder, maar ook over het wel en wee in de Wildenborch en omstreken. Hoe gaat het met iedereen en wat vind jij van de recessie, etc. (Dit was het gedeelte van het aspect diepgaande gesprekken.) De avond wordt weer geopend met enkele mededelingen en dan beginnen we met de activiteit.

Waar blijft het aspect romantiek en het antwoord op de vraag of vrouwen een kort lontje hebben? Het is niet zozeer dat de WVC romantisch is, maar we proberen door de activiteiten die we doen de romantiek weer terug te krijgen in de Wildenborchse huiskamers of misschien zelfs wel slaapkamers..... En dit keer gingen we daarom kaarsen maken. Het werd verzorgd door bedrijf "Het tweede lichtje" uit Steenwijk en iedereen kreeg een mal een ijzertje, naald en lontje.

En inderdaad sommige vrouwen hadden een te kort lontje, die paste niet goed bij de mal. Dus beste mannen jullie antwoord is hier, maar het ligt alleen anders dan jullie in gedachten hadden.

Toen iedereen zover was dat de lontjes goed in de mal zaten was het de bedoeling dat iedereen zijn eigen mal voldeed met blokjes gerecycled kaarsenvet in iedere gewenste kleur. Daarna werd er blanke gesmolten kaarsenvet in de mal gegoten en moesten we het een minuut lang laten rusten. Dat was trouwens de moeilijkste opdracht van de hele avond voor sommigen onder ons. Het geduld werd flink op de proef gesteld. Zodra het vet gestold was mochten we de eigengemaakte kaars uit de mal halen. Prachtige creaties waren er bij. Tijdens het maken werden ook al heel wat uitspraken gedaan. Romantisch etentje bij kaarslicht, gezellig borrelen bij de openhaard en alleen kaarslicht. Dus de deur naar de romantiek was door vele vrouwen onder ons weer op een kier gezet, hopende dat jullie, beste mannen, die deur niet keihard voor onze neus dicht zouden smijten. Aangezien wij, vrouwen, de mannen toch vaak beter in kunnen schatten, was er aan het eind van deze gezellige avond ook nog aan een ander vrouwelijk aspect gedacht. En zelfs de meest vrouwonvriendelijke man kan nog bedenken wat dat is: SHOPPEN, natuurlijk. Verschillende soorten kaarsen voor zowel binnen als buiten waren te koop. Er werd gretig gebruikt van gemaakt. Of dat nou was dat enkele dachten dat ze aan één kaarsje niet genoeg zouden hebben met hun man of dat het meer was om alvast de tegenslag te verwerken, ik weet het niet.

Ik hoop dat de kaarsen en dit stukje hebben meegeholpen voor meer romantiek in de Wildenborch. Want, beste mannen, als jullie het nu nog niet door hebben, dan is het toch ook niet gek dat de vrouwen een kort lontje hebben. Want wat heb je immers aan een lang lont als het vuur toch niet aan te wakkeren is???

Groetjes Liesbeth.

Familie Fietstocht 2 mei

Zondagmiddag 2 mei organiseert de Kapelcommissie een familie fietstocht. De tocht, met een lengte van plm. 30 kilometer, voert de deelnemers door de prachtige omgeving. Gestart kan worden tussen 13.00 uur en 14.00 uur bij de Kapel. De kosten voor deelname bedragen € 4,00 per persoon, dit is inclusief een kop koffie met iets lekkers tijdens een stop halverwege de route. Fietst u ook (weer) gezellig mee?

OPEN TUINEN DAGEN MET EEN KLEURRIJK TINTJE

Met Pinksteren, 23 en 24 mei a.s., zijn de tuinen van de Wildenborch weer open voor publiek. Nu al voor de vierde keer gaan dan 's morgens om 10.00 uur de hekken open en wachten de bloemen, de bomen, de pauwen, het schoongebaggerde water, het gerestaureerde zwembadhuisje en alles wat de tuin nog meer te bieden heeft, vol ongeduld, op de bezoekers die komen gaan. Twee dagen lang werken wij er hard aan om het iedereen naar zijn of haar zin te maken. De afgelopen jaren hebben bewezen dat veel mensen hier genietend rondlopen, mooie en prijzende woorden achterlatend in ons tuingastenboek. En daarmee ons weer inspirerend om verder te gaan....

Ook de kleine ambachtelijke markt zal weer op het voorplein aanwezig zijn, met o.a. Achterhoekse wijn, tuinplanten, rozen, fotografie, biologische producten, asperges, jams. Vertrouwde gezichten met vertrouwde producten. Maar dit jaar zal er ook weer een nieuw gezicht bij komen, helemaal passend in de eenvoudige opzet van onze markt.

Nu al zijn wij bezig met de voorbereidingen voor mei. Deelnemers voor de markt benaderen en uitnodigen. Kramen bestellen.....hoeveel? Hulptroepen (familie, vrienden) laten weten dat hun aanwezigheid weer heel erg op prijs wordt gesteld. Vergunning aanvragen bij de gemeente. Maken we weer een kabouterpad voor de kinderen? Muziek! Even vragen of er weer mensen gevonden kunnen worden om een deuntje te spelen of te zingen, na het succes van vorig jaar. Al regelend en vooruit denkend komt er ineens iets heel nieuws op ons af. Iets éénmaligs, dat wel. Maar zó verrassend en passend in het geheel. Zó kleurrijk en veelbelovend....dat we eigenlijk meteen besluiten om een plaats in te ruimen voor.....HET KLEURENPALET.

Dit jaar voor de tiende keer wordt door verschillende Lionsclubs uit de omgeving het schildersfestijn KLEURENPALET ACHTERHOEK georganiseerd: een zomerschilderwedstrijd voor amateurs uit het hele land. De schilders werken op een vast formaat doek (40 x 50 cm), ieder in hun eigen techniek. Er zijn prijzen te winnen in de categorieën goud, zilver, brons en koper. Andere jaren werd er op verschillende dagen op diverse plekken in de Achterhoek geschilderd. Echter dit jaar, omdat het de tiende en tevens de laatste maal is dat deze happening wordt georganiseerd, komen de deelnemers - allen winnaars in voorafgaande jaren - naar de Wildenborch, tijdens de open tuinen dagen. Zij zullen een plekje zoeken in de tuin, in het bos, op het voorplein om daar aan het werk te gaan. Ook de prijsuitreiking zal op de Wildenborch plaats vinden. De winnende doeken worden geveild en de opbrengst daarvan gaat naar een goed doel. Ook zal er nog werk van vorige KLEURENPALET wedstrijden te koop worden aangeboden. Een leuke kans om iets moois te bemachtigen om thuis aan de muur te hangen!

Al met al stellen wij ons voor dat er op 23 en 24 mei a.s. veel te beleven zal zijn bij de Wildenborch en wij hopen 'onze buurt' - net als voorgaande jaren - weer in groten getale te mogen verwelkomen!

Jennine Staring

Postvak In

- Naam: Joyce Otten
- Geboortedatum/leeftijd: 13-06-'94
15 jaar.
- Adres: Sekdijk 1
- Broertjes/zusjes: 2 broertjes: Jarno en Dion.

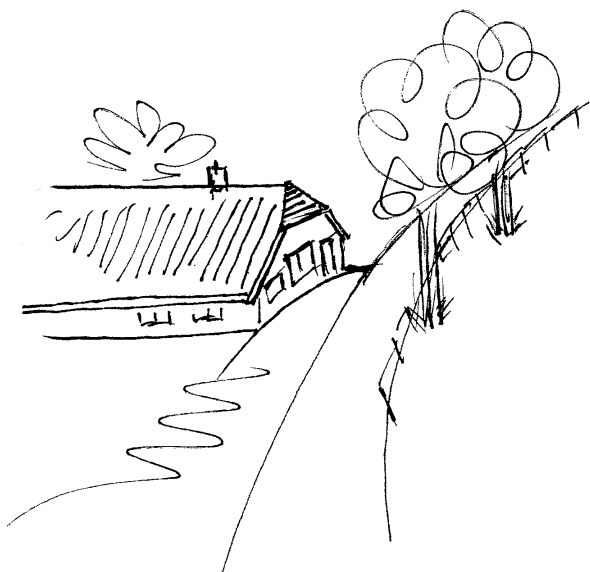
- School: t'Beeckland in Vorden
- Hobby's: paardrijden, trampoline springen.
- Liefelingseten: Patat
- Liefelingsdier: paard/pony.
- Ik heb een hekel aan: vervelende broertjes/ andijvie.
- Ik wil later onderwijsassistente worden, want ik vind kinderen erg leuk.
- Dit wil ik nog kwijt: Ik hoop dat ik dit jaar slaag voor mijn examen en aan de opleiding onderwijsassistente te beginnen.

Aan wie stuur je de e-mail door? Chico Lindenschot.

Joyce, heel erg bedankt voor je deelname aan *Postvak In*. Wij zullen voor je duimen en hopen dat je slaagt voor je examen, zodat je je opleiding onderwijsassistente kunt beginnen!

Chico, jij bent de volgende voor *Postvak In*. Houd je mailbox dus goed in de gaten!!

Afscheid van 't Hooge Vonder

De boerderij ligt dicht tegen de weg
Haar oude voegen dreunen
Door het langsrazende verkeer.
Het wordt haar soms teveel
Zij sluit haar ogen en denkt
Terug aan lang vervlogen tijden

De zandweg liep toen voor de deur;
Voerlieden met kar en paard
Brachten hun waren naar de stad.
Boeren met vol getaste wagens hooi
Reden 's zomers langs en groetten
Hen, die zij tegenkwamen.

Melkrijders met paard en wagen
Reden van boer naar melkfabriek
Voor rouw, trouw en kerkbezoek
Kwam de mooiste koets van stal.
Over de weg klonken vrolijke klanken:
Stemmen, voetstappen, geroffel van hoeven.

Ook binnen was er leven in de brouwerij
In de winter met koeien op de deel,
het paard in de stal en varkens in het hok.
Vrolijke kinderstemmen rond de roodgloeiend
gestookte keukenhaard,
moeder roerend in stamppotten met spek.

In hete zonovergoten zomers
koeien in de wei
Hooi op oppers om te drogen
Schoongeboende was bollend aan de lijn
Schommelden kinderen onder de appelboom
Speelden ze diefje met verlos.

Dat waren nog eens tijden
Seizoenen kwamen en gingen
Hele generaties groeiden op
Onder het dak van 't Hooge Vonder
Tot zij zich elders schaarden
Rond hun eigen warme haard.

Harrie leefde hier de laatste jaren.
Omringd door familie, vrienden en buren
Zorgde hij voor have en goed.
Totdat hij twee jaar geleden
Naar zijn laatste rustplaats
Hier op aarde is gebracht.

't Hooge Vonder biedt nu onderdak
aan Henk, Marianne
Sanne en de paarden.
Dankbaar voor de geborgenheid die
De oude boerderij hen biedt.
Wachten zij op het aankomend voorjaar.

Plannen zijn gesmeed
Voor een nieuwe woning
Achter het statige aanzien
van de oude boerderij.
De kierende oude jongveestal
Heeft ook zijn best gedaan.

De oude boerderij zal verdwijnen
Zij maakt plaats voor de nieuwe stek
Wij zullen haar aanwezigheid herinneren.
In de flauwe bocht van de weg.
Hoeft Zij niet meer te zuchten
onder het langsrazende verkeer.

Dank aan 't Hooge Vonder
Voor alle jaren trouwe dienst.
Je aanblik zullen velen van ons
Gaan missen.

Marianne Been
Vorden, februari 2010

Schoonmaakrooster Kapel

Maart	2 keer:	Alma v.d. Schoot - Ineke Braakman - Frieda te Lindert
April	2 keer:	Erika Scharrenberg - Kristie Ezerman - Dini Schoolen
Mei	2 keer:	Hanny Ezerman - Lindsey Mennink - Annie Kruisselbrink
Juni	2 keer:	Dinie Staring - Henriëtte Otten - Ria Grubben

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2010 Wildenborchse verenigingen in of vanuit de Kapel:

Kapelcommissie:	Zondag 2 mei Fietstocht, starten van 13.00 - 14.00 uur
Schietvereniging:	Elke dinsdag van 20.15 uur tot 22.30 uur seizoen: tweede dinsdag in augustus t/m tweede dinsdag in juni
Koersbal:	Om de week op donderdag, 1 ^{ste} en 3 ^{de} donderdag van de maand vanaf 20.00 uur seizoen: september t/m april (info. over het spel zie Wildenborcher febr. 2007)
Volksdansgroep:	Elke donderdag van 9.30 uur tot 11.00 uur seizoen: september t/m mei
Wildenborchse Vrouwenclub:	Laatste donderdag van de maand. van 20.00uur tot omstreeks 22.00 uur. seizoen: oktober t/m april.
Klootschieten:	3 ^e Zondag van iedere maand 10.00 uur verzamelen in de Kapel